ATILIM

Kurucusu İ. Bilen

Yıl 11, sayı 1 (121)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

Ocak 1984

Bütün ülkelerin proleterleri birleşiniz!

İşçiler, köylüler, aydınlar gençler, Türk-Kürt tüm emekçiler
BİRLEŞİN YENECEKSİNİZ

ÜLKEMİZİN YENİ BİR İSRAİL OLMASINA İZİN VERMEYELİM

Yurttaşlar,

Savaş tehlikesi kapımıza bir adım daha yaklaştı. Faşist cunta, ABD ile yeni bir kölelik anlaşması imzaladı ve Amerika'nın Adana'daki İncirlik üssünü Lübnan'daki saldırılarında destek olarak kullanmasına izin verdi. Böylece ulusal egemenlik haklarımız bir kez daha alçakça ayaklar altına alındı. Halkımız arkadan hançerlendi.

ABD, Lübnan halkının bağımsızlık, egemenlik, toprak bütünlüğü uğruna savaşını silah zoruyla boğmaya kalkışıyor. Komşumuz Suriye'ye karşı saldıracağını açıkça ilan ediyor. Amerikan emperyalizmi, şimdi bu saldırıları için topraklarımızı açıktan kullanma olanağına da kavuştu.

Bu karar, Türkiye'yi bölgede yeni bir İsrail yapma yolunda atılmış bir adımdır. Cunta, Amerika ve İsrail'in Arap ve Filistin halklarına karşı yürüttükleri soykırımın suç ortağıdır. Türkiye halkı, İsrail gibi ABD emperyalizminin jandarması olmayı asla kabul edemez.

Türkiye Komünist Partisi, halkımızı, Kıbrıs'ın kuzeyinde ayrılıkçı bir devlet ilan edildiği zaman açıkca uyardı. Ülkemizi dünyadaki tüm barış, yumuşama ve ulusal bağımsızlık yanlısı devlet ve halklardan daha da uzaklaştıran bu kararın, kaçınılmazlıkla ülkeyi Amerikan emperyalizminin yeni dayatmaları ve oldu-bittileriyle karşı karşıya getireceğini söyledi. İncirlik üssünün Amerikan Çevik Kuvvetleri için resmen geçit üssü yapılması, Kıbrıs üzerinde oynanan serüvenci oyunun yalnızca bir parçasıdır. Bunun ardından daha başka

▶Arkası 8. sayfada

Tek doğru ve gerçekçi alternatif

Egemen güçler halkı 6 Kasım seçimleri sonrasında Türkiye'de demokrasiye geçildiğine inandırmak için bin dereden su getiriyorlar. Bu arada sol çevrelerde de faşist rejimin çözülmesi doğrultusunda bir geçiş döneminin başladığı yolunda görüşler öne sürülebiliyor.

Oysa generaller ellerindeki erk konumlarını yitirmiş değildir. Ordu üst yönetiminin, Anavatan Partisi'ne erkte belli bir pay vermek zorunda kalması, hiçbir biçimde rejimde nitel bir değişiklik olduğu ya da böylesi bir değişikliğin yolunun açıldığı anlamına gelmiyor. Çünkü söz konusu paylaşımın çerçevesi, iki tarafın arasındaki kimi farklılıklara karşın, halk ya da genel olarak cunta karşıtı güçler tarafından değil, doğrudan emperyalizm ve işbirlikçi oligarşi tarafından çizildi. Kaldı ki, Özal hükümetinin politikasının ana doğrultusu Ulusu hükümetininkinden hiç de farklı değildir.

Tersine, emperyalizm ve işbirlikçi oligarşi şimdi faşist rejime sivil bir kılıf giydirilmesinin kendilerine sağladığı manevra olanaklarını tepe tepe kullanmak için kolları sıvıyorlar. Dış politikada ve ekonomide atılan son adımlarla, ülke emperyalizme askersel, ekonomik, politik her alanda daha sıkı bağlanıyor, ulusal üretici güçler yıkıma uğratılıyor, işçi sınıfının, öteki emekçilerin sömürüsü daha da artırılıyor. Tutuklamalar, baskılar sürüyor.

Ne ki, yaşadığımız ilk başta karmaşık görünen günler, halk düşmanlarına yalnızca çık kısa bir soluk alma süresi tanıyacaktır. İzlenen politika, her alanda zaten derin olan çelişkileri daha da derinleştirici bir politikadır. Artan Amerikan hegemonyası, ekonominin ulusal temellerinin kökten yıkılmaya başlaması, sömürünün yoğunlaşması, 6 Kasım seçimlerinin sonuçlarının somut yaşamında hiçbir olumlu değişime yol açmadığını çok kısa bir süre içinde görecek olan halkın tepkisini daha da artıracaktır. Cuntacı generallerin ve Anavatan Partisi'nin kendilerini, DYP, SODEP

Arkası 8. sayfada

11. Yılında Yeni ATILIM

TKP MK organı ATILIM'ın ilk sayısı, bundan 10 yıl önce, 8 Ocak 1974'de yayınlandı. ATILIM, bu 10 yıl boyunca, TKP'nin çok yönlü gelişmesi sürecinin pekişmesinde önemli bir rol oynadı. ATILIM gazetesinin 10 yılı, kurucusu Bilen yoldaşın yönetiminde, TKP'nin, işçi sınıfının ve emekçilerin savaş tarihiyle bağlıdır. ATILIM Marksist-Leninist teori ışığında, parti çizgisini yığınlara ve kadrolara götürdü, partimizin atılım döneminde örgütlenmesinin en güçlü araçlarından biri oldu.

ATILIM'ı, ülke içinde ağır koşullarda çoğaltan ve dağıtan, ona haber, yazı gönderen, sıradan insanların mektuplarını ileten parti örgütlerimizi, gazetemizin 10.yılında özellikle kutlamak gerekir. Komünist basın, profesyonel yazarların ustalığı ile değil, parti örgütlerinin kollektif çabalarının düzeyiyle değer kazanır. Üstelik bu görüş, partinin küçük bir propagandacılar grubu olmaktan çıkıp, yığınların arasında politik savaşı yöneten devrimci bir örgüt durumuna geldiği zaman çok daha geçerlidir. TKP'yi, bir çok sol grup ve partiden ayıran temel özelliklerden birisi de budur. Böyle bir partinin yayın organı,tüm komünistlerin -hatta onların ilişkide olduğu sıradan insanların- kollektif ürünü olduğu ölçüde komünist basın olmaya hak kazanır.

Şimdi, ATILIM'ın düzeyini yükseltmekten,onu nitelikçe geliştirmekten söz ederken, elimizdeki ölçü bu olmalıdır.

▶Arkası 9. sayfada

Kazıdık onbeşlerin ismini,
kanlı kızıl bir mermere!..
Bir çelik aynadır gözlerimiz,
onbeşlerin resmini
görmek isteyenlere

PARTİ YAŞAMI

Vargüçle savaşacağız

"1977 sonrası Partiye girmiş benim gibi bir çok yoldaş, inanıyorum ki, Partiye yürekten bağlılığın, özverinin ne demek olduğunu 12 Eylül sonrasının zorlu koşullarında öğrendik. Parti disiplinine sıkı sıkıya uymanın,gizliliği korumanın yaşamsal önemini pratikte gördük. Bir çok eksik yanımızı giderme, sivriliklerimizi törpüleme olanağı bulduk. Daha doğrusu yaşam bunu dayattı. Daha önceleri bize söylenen, anlatılan bir çok şeyin önemini daha iyi kavradık. İnancımız sınandı, bilendi. Uğruna nice Deniz yoldaşların can verdiği bu davaya adanmışlığın onurunu duyuyoruz. Kısaca çok şey öğrendik öğreniyoruz. Zorlukların üstesinden geldikçe Partimize olan güvenimiz pekişti.

5.Kongremiz bu güvenimizi doğruluyor. Faşizm koşullarında geniş bir tartışmayı parti çapında başarıyla yürüttük ve Kongremizi topladık. Kongre kararlarını yaşama geçirmek için önümüzde zorlu bir savaşım dönemi olduğunu biliyoruz. Bu dönemin daha büyük özveri, daha çok adanmışlık gerektirdiğini de biliyoruz. Ama başaracağımızı da biliyoruz.

'Daha güçlü TKP' için vargüçle savaşacağız. Yeneceğiz. Yaşasın 5. Kongre! Yaşasın TKP!"

İstanbul Kadıköy'den
Nesrin Karaçay

"5.Kongre haberi bizim için anlatılmaz bir coşku kaynağı oldu. O gün yaptığımız toplantıda tüm yoldaşlar bu sevinci paylaştık. Sabaha dek çalışmalarımızı gözden geçirdik. Çünkü önümüzde zorlu bir savaşım vardı. Çünkü Partimiz cuntaya karşı ulusal direnişi örgütleme yolunda önemli bir adım atmış, böylesine zor koşullarda geniş katılımlı bir kongreyi gerçekleştirmişti. Böyle bir Partinin üyesi olmaktan sonsuz kıvanç duyuyoruz.

Ve şimdi yapının taşlarını daha bir ustalıkla yerine koymak, harcını sağlam vurmak gerekiyor. Yığınların günlük savaşımını parti programımızla birleştirmek gerekiyor. Bir Deniz yoldaşın yerine Denizleri örgütlemek gerekiyor. Saflarımıza ikircimlilerin, oportünistlerin, hainlerin sızmaması için daha iyi çalışmak gerekiyor. Bu gün partiye ilk adımı attığımız gün kadar coşkuluyuz. 5.Kongreyi örgütleyen yoldaşlara yürekten teşekkürler."

İstanbul'dan
bir parti örgütü

"Yoldaşlar,

Partimizin 5.Kongresi'nin başarıyla tamamlanmasını genç Kürt komünistleri olarak coşkuyla karşıladık.

Çetin savaşımların bizi beklediği önümüzdeki günlerde, Kongre bizim için ışık kaynağı olacaktır.

Amerikancı, halk düşmanı, faşist cuntayı alaşağı etmek için hiç bir özveriden kaçınmayacağız. Biz genç komünistler enerjimizi Türkiye işçi sınıfının öncü müfrezesi TKP'den alıyoruz. Görev başındayız."

Diyarbakır'dan
bir parti örgütü

Değerli yoldaşlar,

Partimizin 5.Kongresi hepimize kutlu olsun. Sevincimiz sonsuzdur. 5.-Kongremiz faşist diktatörlük koşullarında direnen yurtseverlere,komünistlere, ilericilere moral kaynağı olmuştur. Partimize inancımız sonsuzdur. Tıpkı kesin zafere olan inancımız gibi.

Ankara'dan
bir parti örgütü

Yurttan binlerce kilometre uzakta Atom roketlerinin yerleştirilmeye başlandığı Federal Almanya'da çalışan biz Schleswig-Holstein'deki Türkiyeliler olarak Türkiye Komünist Partisi'nin 5.Kongresini coşkuyla selamlıyoruz."

F.Almanya'dan
Halim Eroğlu

Yeni bir ateş

Ali İNCESU - F. Almanya

İnsanlar akın akın geliyorlar, sel gibi içeri akıyorlar. Kapılar almıyor, caddelere taşıyorlar. 15 dakika içinde 1200 kişilik salon tıklım tıklım doluyor. Yer yok. Yüzlerce işçi, aydın ayakta. Oysa ne bir bildiri dağıtıldı, ne bir afiş asıldı. Kızıl karanfilli bir haber yollandı, yetti de arttı. Gelen herkeste bir sessizlik var. İnsanı ürperten. Ama gözlerinin içine bakın, gülümsüyorlar. Meğer iki şeyi bir arada yaşamak ne zor, ne zor. Bir yanımız çoşuyor, güneşe ulaşıyor. Tanıyan tanımıyan herkes kucaklaşıyor, birbirini kollarının arasında sıkıyor. Kalpleri "5. Kongre, daha güçlü TKP!" diye atıyor. Bir yanımız hüzünlü, ağlamaklı. Öğretmenimizi yitirmişiz. Bedenimizde bir eksiklik, bir yarımlık var sanki. Koca bir aile en aziz büyüğünden yoksun şimdi. Küçükler kime danışır, ne eder? Böyle bir his var içimizde nedense! Bilen yoldaşın öz sesi getiriyor bizi özözümüze. Yitirdiğimiz canbir yoldaşlarımız için saygı duruşuna çağırıyor. Kendisi için de fırlıyoruz ayağa. Ne acı değil mi? Salondan çıt çıkmıyor.

Ardından Kutlu yoldaşın selamı geliyor. Bir dost vurgulaya vurgulaya okuyor gönderdiği mektubu. "Mektup" diyorum, çünkü mesaj değil o. Mesajdan öte, sıcacık, insana çoşku, güven veren birşey. Gurbete gelen bir mektup. Hani kardeşin kardeşe yazdığı. Gözlerimiz doluyor, ardından bir alkış boranı kopuyor. Herkes ayakta. Sonra sözü Alman Komünist Partisi Yönetim Kurulu üyesi Heinz Lang yoldaş alıyor. En acılı, en tatlı günlerimizde hep aramızda oldu. Her zaman. O konuştukça ellerimi ellerinde hissediyorum.

▶Arkası 7.sayfada

Seçim çalışmalarımız

Bölgemizde 12 Eylül devirmesiyle başlayan baskı bugün de tüm şiddetiyle sürüp gidiyor. Ama tüm zorluklara karşın "Anayasaya Hayır" kampanyasında olduğu gibi seçimlerden önceki kampanyada da, komünistler üzerlerine düşeni olanaklar ölçüsünde yaptılar.

Zorunlu kopuklukların, yaralar almış olmanın parti yaşamında durmalara yol açmaması gerekir, diyerek işe koyulduk. Partimizin seçimlerle ilgili "çağrı"sını çoğalttık. Her bildirinin altına Radyo yayın saatlerimizi yazdık. Bölgemizdeki mahalle ve köy muhtarlarına, ilk-orta-lise müdürlüklerine, sendikalara, kooperatiflere, meslek örgütlerine, kamu kuruluşlarına, CHP, AP ve MSP yöneticilerine, ilericilere, gazete bürolarına postaladık. Deniz yoldaşın anısına hazırladığımız bildirileri de aynı yöntemle dağıttık. Alçakça katledilen Deniz yoldaşın anısına postalanan her bildiri Bölge Sıkıyönetiminin ve Birinci Şube'nin tepesine inen güçlü birer yumruk oldu. Uykularını kaçırdı. Önce şaşırdılar. Sonra gecegündüz demeden, günlerce koşuşturdular, saldırdılar.

12 Eylül'le TKP'li diye tutukladıkları ama mahkemece salıverilen insanların hepsini evlerinden alarak Birinci Şube'ye götürdüler. Tüm baskı ve zorbalıklarına karşın ellerinde kocaman bir "hiç" kaldı. Tutukladıklarını seçimlerden sonra tehditler savurarak salıvermek zorunda kaldılar.

Bizler 12 Eylül ile gelen gizlilik koşullarında çok şey öğrendik. Bizi yaşam sınıyor. Yaşam bizi biliyor, yeni savaşım biçimleri öğretiyor.

G.A

Bilen yoldaşın oğulları kızları

Bilen yoldaşın anısını yaşatmaya kararlı olan oğulları ve kızları, parti örgütleri, yoldaşlar, duygularını gönderdikleri mektuplarda dile getiriyorlar. Bir yoldaşımız şöyle yazıyor: "Ben partiye üye olurken Savaş Yolu kitabının derin etkisi altındaydım. Partiye üye olmam önerildiğinde bu kitabın sonundaki bir cümlenin aklıma geldiğini hatırlıyorum: 'Savaş savaşabildiğin kadar!' Ve bu sözü vererek parti saflarına katılmıştım. Kitabın 'Doğum günü' başlıklı bölümünde ise, 61 yıl önce Haliç'de bir fabrikada çalışan 20 yaşındaki işçi, kendisine TKP üyeliği önerildiğinde şu yanıtı verir: 'Yüce Leninizmin gösterdiği savaş yolundan hiçbir zaman ayrılmayacağıma amele namusum üzerine söz veriyorum.' Söz vermek başlangıçtan öte birşey değil. Asıl önemli olan verilen sözü tutabilmek. Partimizin tarihinde verdiği sözden dönenler çıktı. Ama TKP'yi bugüne getirenler sözünün eri komünistlerdir. Bilen yoldaş bu onurlu komünistler arasında seçkin bir yer tutar. Yaşamak ve ölmek iş değil. Herkes bunu beceriyor. Herkesin beceremediği yaşamın sonunda ölümsüzleşmektir. İşte Bilen yoldaş! Yaşamı, savaşımı hepimize örnek olsun!"

Kürdistan'dan yazan bir parti örgütümüz şöyle diyor: "Dünyanın hiçbir yerinde parti tarihi ile, parti neferinin yaşamı bu kadar içiçe girmemiştir. Tüm yaşamını yakılan ateşin büyümesi uğruna veren savaş neferi, inişli çıkışlı yolun her adımında bulundu. O bize bugünün güç koşullarında nasıl yaşayacağımızı, nasıl savaşacağımızı miras bıraktı. Acısını güce çevirmeliyiz. Nerede bir yoldaş varsa, örgütümüz, gücümüz oradadır, belgisine layık olmaya çalışmalıyız. Örgütün bize layık gördüğü bu yüksek onuru korumalıyız. Bilen yoldaşın 1. ölüm yıldönümünde hedeflediğimiz kadrolara ulaşma yolunda çalışmalarımızı yoğunlaştırmalıyız".

"O birliğimizin sembolü, bayrağı olacaktır" diyen bir yoldaşımız şöyle yazıyor: " O büyük komünistin, sevgili önder ve öğretmenimizin yazıları, konuşmaları sınıf savaşında elimizde eşsiz birer silah oldu, onlar bize en zor koşullarda döne döne savaşmayı öğretti. Bilen yoldaşın 5. Kongredeki yaşlı ama çoşkun, içten ve sevgi dolu sesi hala kulaklarımızda çınlıyor.

Bugün hiçbir zaman olmadığı kadar net bir ideolojik silaha sahibiz.

Bugün hiçbir zaman olmadığı kadar ilkeli bir birlik içindeyiz.

Bugün hiçbir zaman olmadığı kadar geleceğe güvenliyiz.

Bugün hiçbir zaman olmadığı kadar yüksek moralliyiz.

Bugün hiçbir zaman olmadığı kadar usta savaşçılarız.

İşte bu nitelikleri kazanmamızda onun payı büyüktür. O yüreğimizde, bilincimizde bu anlamda yaşıyor, yaşayacaktır."

Adana'dan bir parti örgütümüz şöyle yazıyor: "Bilen yoldaşın yaşamında Adana'nın özel bir yerinin olması, biz Adanalı komünistler için ayrı bir övünç kaynağıdır. Bilen yoldaş rahat uyu! Haydar Kutlu yoldaşın dediği gibi, seni oturup ağlayarak değil, 5. Kongrenin önümüze koyduğu hedefleri yaşama geçirmek uğruna, daha güçlü TKP uğruna, tüm yaşamının amacı olan sosyalist bir Türkiye'nin kurulması uğruna daha çok çalışarak anacağız. Senin, biz genç komünistlere olan güvenini, genç olmanın beraberinde getirdiği kimi olumsuzlukları,partiye daha çok bağlanarak, sınıf düşmanına karşı savaşta enerjimizi daha çok harcıyarak boşa çıkarabiliriz. Bilen yoldaş, Adanalı komünistlerden sana söz: Özlediğin, istediğin, uğrunda savaştığın Kızıl Adana'yı kuracağız. Söz sana. Adana'da pamuklar dahi kızıl açacaktır.."

Bir Kürt yoldaşımız mektubunda şöyle diyor: "Gözü açık gitmedi. Çünkü tarihi 5. Kongreyi gördü. Gözü açık gitmedi. Çünkü elimize güçlü bir silah verdi. Gözü açık gitmedi. Çünkü partiyi emin ellere bıraktı. Gözü açık gitmedi, çünkü partiyi likidatör ve provakatörlerden temizleyerek gitti. Gözü açık gitmedi. Çünkü kongreyle tüm dedikoduları tuzla buz etti. Bunun için, O daima aramızdadır. Rahat uyusun.. Tümümüzün başı sağolsun. "

Augsburg'dan Bilen yoldaşın anısına yazdığı uzun ve güzel şilrinde bir yoldaşımız şöyle sesleniyor:

"O, dostlar, yoldaşlar!..
Neler söylerdi bize,
Neler anlatırdı durmadan bizlere?..
Açın kulaklarınızı dinleyin,
gelecek güzel günlere..."

Sovyetler Birliği KP MK, Bulgar KP MK, Almanya Sosyalist Birlik Partisi MK Genel Sekreteri Erich Honecker, Çekoslovakya KP MK, Alman KP Başkanı Herbert Mies, Avusturya KP MK adına Başkan Franz Muhri, Batı Berlin Sosyalist Birlik Partisi Başkanı Horst Schmidt, Belçika KP Başkanı Louis Van Geyt, Fransız KP MK, Filistin KP MK adına PB üyesi Naim Ashab, Guatemala Emek Partisi MK, Irak KP MK, Kıbrıs Emekçi Halkının İlerici Partisi-AKEL MK Genel Sekreteri E. Papayoannu, Macaristan Sosyalist İşçi Partisi MK, Moğolistan Devrimci Halk Partisi MK, Vietnam KP MK, Yunanistan KP MK, "Barış ve Sosyalizm Sorunları" dergisi başredaktörü Y. Sklyarov, Kürdistan Öncü İşçi Partisi MK adına Genel Sekreter Serhad Dicle, TİP Genel Başkanı Behice Boran, TKEP MK Polit Bürosu ve Türkiye Kürdistanı Sosyalist Partisi Genel Sekreteri Kemal Burkay, TKP MK'ne gönderdikleri mesajlarla TKP Başkanı İ.Bilen yoldaşın savaşımına büyük değer biçtiler ve onun kaybı nedeniyle duydukları derin üzüntüyü dile getirdiler. Mesajların tam metni Yeni Çağı Dergisinin Ocak 1984 sayısının özel sayfalarında yayınlanacaktır.

Barıs ve sosyalizm savaşçılarının anısına

23 Aralık 1983 günü Paris'de "Barış ve sosyalizm savaşçılarının anısına" bir toplantı yapıldı. 600 dinleyicinin izlediği bu toplantı Bilen ve Deniz yoldaşların anısı için düzenlenmişti. Salonda büyük bir "5. Kongre, daha güçlü TKP" yazısı asılıydı.

Toplantıda Ali Söylemezoğlu ilgiyle izlenen bir konuşma yaptı. Bilen ve Deniz yoldaşların savaşımlarını anlattı. TKP'nin 5. Kongresinin Türkiye işçi sınıfı için taşıdığı önem üzerinde durdu. Fransa'daki Türkiyeli komünist ve ilericilerin Amerikan ölüm füzelerine karşı yürüttükleri barış savaşımının altını çizdi.

Fransa'daki işçiler tarafından toplantıya çağrılan DİSK Bank-Sen Genel Sekreteri Yücel Çubukçu, banka emekçileri adına toplantıya katılanları selamladı. Deniz yoldaşın işkencede öldürülmesinin Türkiye işçi sınıfına yönelik faşist saldırının bir parçası olduğunu belirtti. Yücel Çubukçu konuşmasında Bilen yoldaşın savaşımının Türkiyeli komünistler ve işçi sınıfı için yüce derslerle dolu olduğunu vurguladı.

Komünist Partisinin, işçi sınıfının eylemleri, Bilen, Deniz ve partinin kaybettiği diğer yoldaşlarla ilgili slaytların gösterildiği toplantıda son konuşmayı Deniz yoldaşın eşi Aynur Hayrullahoğlu yaptı. Konuşmasında, faşist rejimin kurbanlarının yakınlarıyla ve tutuklu aileleriyle Batı Avrupa'da daha güçlü bir dayanışma yükselmesi için çağrıda bulundu.

Sümeyra Çakır ve Heval'in Türkçe, Kürtçe türküler söylediği, Paris ve Strasbourg'dan ilerici işçilerin folklor gösterileri yaptığı devrimci işçi marşlarıyla çınlayan anma toplantısına değişik sol güçler dayanışma mesajları iletti.

LENİN KÖŞESİ

Lenin'in çalışma tarzı

Lenin'in teori ve pratik alandaki dev çalışmalarının tarihsel önem kazanması, yalnızca bunlarla bağlı olayların tarihin seyrini kökünden değiştirmiş olmasından dolayı değildir. O'nun çalışma tarzı da, aynı biçimde ölçüsüz bir değere sahiptir. Bu anlaşılmazsa, Leninizm ne değerlendirilebilir, ne de anlaşılabilir. Lenin'in karısı Nadejda Krupskaya şöyle yazıyor: "Lenin'in çalışma tarzını inceleyince, Lenin'in kendisini ve yapıtlarının değerini daha iyi anlıyoruz..."

V.İ.Lenin'i ölümünün 60. yıldönümünde anarken (Lenin 21 Ocak 1924' de öldü) bu görevi başarıyla gerçekleştirmek için yalnızca devrimci Leninist teoriyi değil, aynı zamanda Leninist çalışma tarzını da öğrenmek, özümsemek ve kendi öz yaşam tarzımız haline getirmek için çalışmalıyız. Lenin nasıl çalışırdı?

Tükenmek bilmeyen enerji: Lenin, her zaman yoğun bir politik çalışma içindeydi. Bir yandan devrimin utkuya ulaştırılması için partinin taktiklerini, politikasını çiziyor, örgütsel çalışmaları yönlendiriyor, öte yandan da teorik sorunları ele alıyordu. 1917 Şubat Devrimi'nden Oktobr'a dek Lenin, yapıtlarının dört cildini oluşturan 1 700 sayfalık yazı kaleme almıştır. Yine Sovyet erkinin ilk kurulduğu yıl içinde, dünyanın ilk sosyalist devletini kurma ve savunma konularına ilişkin pratik çalışmaları örgütler ve yürütürken, yapıtlarının üç cildini oluşturan 1400 sayfa üretmiştir.

Yığınlara güven: Lenin, her zaman sonucu yığınların savaşımının belirleyeceğini, yığınları kavradığı an, teorinin maddi bir güç olacağını savundu. Partinin yığınlarla bağlarının, partinin gücünün ve yenilmezliğinin koşulu olduğunu söyledi. Partinin, savaşımının her anında yığınların arasında yaşaması, onlarla ilgili herşeyi bilmesi, yığınları anlaması, onlara yaklaşma yolunu bulması, mutlak güvenini kazanması, yığınlardan hiçbir şekilde kopmaması gerektiğini öğütledi, uyguladı.

İlkelere sarsılmaz bağlılık: Lenin'in karşıya çıkan her sorunda ilkeli davranmasının temel nedeni, O'nun devrim davasına olan sarsılmaz inancıydı. O 24 saatini devrim için çalışmaya adamıştı. O, ilkeli tutumu, çevresindeki yoldaşlarına sevgi ve saygıyla birleştirir, fakat kişisel yakınlık duyduğu kişiler karşısında bile sınıfsal konumdan asla sapmazdı. Ne ki o, sekterliğin de amansız bir düşmanıydı. İlkesel konumlara zarar vermeden bağlaşıklıklar kurmanın önemini her zaman vurgulardı. Ve Lenin, alınan kararlara uyulup uyulmadığını sürekli denetlerdi. Alınan kararların yaşama geçirilmesi için vargücüyle çalışırdı.

Etkin ve kollektif çalışma: Lenin, partinin politik ortamdaki değişikliklere hızla ayak uydurmasının, politik durumu çabuk çözümlemesinin yaşamsal önem taşıdığını vurgulardı. Günün başta gelen görevlerini belirlemek, ayrıntıları unutmamak, ama aşırı acelecilikten de kaçınmak,onun çalışma tarzının ana özelliklerindendi. Öte yandan O, her zaman bu çalışmaların kollektif yürütülmesine büyük önem gösterirdi. Kongreye, MK'ne, sürekli atıfta bulunmuş, "kişisel sorumluluk, kollektif yönetim" ilkesinden bir an bile ayrılmamıştır. Ne ki Lenin "kollektiflik oyunu" oynanmasının da kararlı bir düşmanıydı. Azınlıkta kaldığı zaman, çoğunluğun kararına uyar, ama yaşamsal konularda savunduğu görüşleri parti normlarına uygun olarak savunur, gerektiğinde en üst organa dek götürürdü.

Politik gerçekçilik: Politik durumları soğukkanlılıkla değerlendirmek,tüm seçenekleri olduğu gibi dikkate almak. O'nun politik gerçekçiliği, keskin tarihsel dönemeçler karşısında karamsarlığa da, yersiz iyimserliğe de kapıları kapatmıştır. Yenilgiler, O'nu hiçbir zaman karamsarlığa sürüklememiştir. Yitirilen savaşlardan her zaman olumlu dersler çıkartmış, böylelikle çevresine güven aşılamıştır. O, aynı zamanda gerçek durumu bilimsel analiz eder, cesur planlar geliştirir, girişimciliği elden bırakmazdı.

Gerçek kadar yalınlık: Lenin, kişisel dürüstlüğü , alçakgönüllülüğü, yoldaşça dayanışması, en ağır çalışma koşullarında bile yoldaşlarıyla özellikle onların sağlık vb. durumlarıyla yakından ilgilenmesi ile örnek olmuştur. O'nu yakından tanıyanlar, O'nun bu niteliklerini özellikle aktarmışlardır. Lenin her zaman "Ben öteki insanlardan farklı değilim, onlar gibiyim" derdi. O, illegalitenin çetin koşullarında nasıl sade yaşadıysa, Sovyet devletinin başına geçtiği zaman da öyle yaşamıştır.

Lenin'in çalışma tarzı ve kişiliği, halkların zihninde, tarihte ve kültürde derin bir iz bırakmıştır. Çağdaşlarının Lenin hakkındaki görüşlerinden yalnızca birkaçını şöyle sıralayabiliriz: "Dosdoğru gerçek kadar güçlü", "yorulmak bilmez mantık adamı", "korkusuz bir kafa ve keskin algılama", "sürekli eylemin tam cisimlenmesi", "sınırsız enerji ve irade gücüne sahip bir adam", "insanüstü bir çalışma kapasitesi", "ilkelere kendini adamış, düşmanlarla savaşta amantanımaz ve öne çıkan bir yüreklilik", "düşüncelilik, anlayış inceliği, cesaret ve açık görüşlülük".

Köleliği kabul etmiyoruz

Genco KURAN-Diyarbakır

Yurtsever Mehdi Zana zorla zindana atıldı. 24 yıl hapse çarptırıldı. Oysa Diyarbakır halkı onu kendisine belediye başkanı seçmiş, ona kendisini temsil yetkisi vermişti. Biz Kürt yurtseverleri Mehdi Zana'nın ve onunla aynı mahkemede yargılanan yüzlerce Kürdistan evladının serbest bırakılması için Kürdistan'da, tüm Türkiye'de ve dünyanın dörtbir yanında kampanya açacağız. Çünkü bu ceza aynı zamanda Kürt halkının, emekçilerinin cezalandırılmasıdır. Elden ele dolaşan imza kampanyası, cezaevine gönderilen dayanışma mektupları, cuntaya postalanan portesto mektuplarıyla kampanya güçlendirilecektir.

Böylesi bir kampanya önümüze yeni olanaklar getirecek, kendimize sahip çıkmanın onurunu verecektir. Kürt halkı olarak köleliği kabul etmeyeceğimizin, baskıya, zulme hayır diyebileceğimizin örneği olacaktır. En büyük dostumuz Türkiye işçi sınıfının da sağlayacağından emin olduğumuz desteği gücümüze güç katacaktır.

Kürdistan halkının yiğit evlatları, zindanlardaki yurtseverlerinize sahip çıkınız! Onların kendileri için istediği bir sey yoktu. Onlar sadece ve sadece yurtseverlik ve insanlık duygularıyla halklarına sahip çıkma, halklarının haklarını elde etmesine yardımcı olma amaçlarıyla yola çıktılar ve cuntanın zindanlarına düştüler. Onlar, halklarına sahip çıkmanın onurunu zindanda, işkencede canlarını yitirerek korudular. Sizler de onlara sahip çıktığınızı bu kampanyayı güçlendirerek gösteriniz! Cuntanın zindanlarını yerle bir etmek için örgütlenin, birleşin, tek yumruk olun!

Bu kampanyayı her yana duyurun! Bizim önümüzde duran namus borcumuz budur. Çocuğumuzdan, en yaşlısına kadar her Kürt evladı bu borcun sorumlusudur. Bu borcun altından kalkmak, aynı zamanda tarihsel bir görevdir. Cuntanın zorbalığını görmemiş bir tek taşımız, yolumuz ve insanımız kalmamıştır. Evine acı girmemiş bir tek insanımız kalmamıştır. İnsanlarımız! Acılardan kurtulmak istiyorsanız, bir daha bu acıları yaşamak istemiyorsanız kendinize sahip çıkınız!

Çıkarları farklı gibi görünen insanları biraraya getirmek zordur. Ama komünistler, Kürt devrimci-demokrat örgütleri güçlü bir bağlaşıklıkla baskıda, zulümde, zindanda, açlıkta, işsizlikte, elektriksizlikte, yolsuzlukta ve hastalıkta ortak olan Kürt halkını birleştirebilir. Bu birlik kurtuluşun yolunu açacaktır. Zoru başarmanın onuru da büyüktür.

Beklemek yok!

●Işık YENİCE

Özal hükümet programını okudu, kendi partisinin saylavlarının oylarıyla onaylattı.Ayrıntılara girmeden bu programın başlıca özelliği, onun halkımızın 6 Kasım'da açıkça dile getirdiği istem ve özlemlere ters olmasıdır. Halkımız 6 Kasım'da verdiği oylarla, cunta rejiminin baskı ve zorbalığından bunaldığını, bir an önce demokrasi istediğini tartışma götürmez bir biçimde göstermiştir. Oysa Özal'ın hükümet programı, halkımızın bu özlem ve istemini hiçe sayıyor. Önce demokrasi değil, önce "her ne pahasına olursa olsun enflasyonu aşağı çekmek gerekir" diyor. Özal'a göre, enflasyonu beş yılda sözde %10'a indirmenin pahası, halkın 5 yıl daha demokratik hak ve özgürlüklerden vazgeçmesi olacaktır. Program "sıkıyönetimin kalkması, af, özgür toplu sözleşme, grev hakkı,enflasyon oranının düşmesine bağlı olacaktır", "bekleyeceksiniz, sabredeceksiniz" diyor. Böylece 6 Kasımda "hemen, şimdi demokrasi" diyen halkımızın karşısında, demokrasiyi 5 yıl ertelemek gerektiğini açık söyleyen cuntacı generallerle, aynı şeyi üstü kapalı "enflasyon" diliyle söyleyen Özal birleşiyor. Bunda şaşılacak bir şey yok. Her ikisi de ABD'nin ve geleceğini ABD'ye bağlamış işbirlikçi, halk ve demokrasi düşmanı bir azınlığın, işbirlikçi oligarşinin temsilcileridir. Aralarındaki, halka "kırk satır" diyenlerle, "kırk katır" diyenler arasındaki farktır.

Bugün demokrasi güçleri için en büyük tuzak, Özal'ın programını, yalnızca bir ekonomik program olarak görmek, onun yalnızca bir yönünü hedef almaktır. Ve onun mahkum olduğu başarısızlığa bel bağlayıp, bekle-gör politikasını seçmektir.

Oysa Özal'ın hükümet programı yalnız başarısızlığa mahkum ve zararlı değil, tehlikelidir. Bu tehlike yalnızca savunulan ekonomik politikanın yanlışlığından ve çözümsüzlüğünden değil, aynı zamanda bunun "ne pahasına olursa olsun" uygulanacağının belirtilmesinden geliyor. özal'ın halkımıza ödetmeye hazırlandığı "paha", kemerleri sıktırmaktan, demokrasiye geçişin sürekli ertelenmesinden ibaret değildir. Savaş ve ölüm tehlikesidir. Özal'ın "seçim zaferinden" sonra, ABD'ye verildiği açıklanan ülkemizi ateşe atacak yeni ödünler, ödenebilecek "paha"nın büyüklüğünü göstermeye yeter.

Türkiye'yi demokrasiye, Özal hükümetinin programının ne başarısı, ne de yenilgisi götürebilir.

Beyazsaray'a yakınlığı ile bilinen U.S.News and World Report dergisi 6 Kasım sonuçlarını ve Türkiye'deki rejimin geleceğini ele aldığı bir yazıda, ABD yönetiminin ve işbirlikçilerinin niyetlerini açık yazıyor: "Ya Özal hükümeti başarılı olur, bugünkü örtülü diktatörlük sürer, ya da yeniden açık askersel diktatörlüğe dönülür" diyor. Kuşkusuz, gerçeği görenler için hiç de şaşırtıcı olmayan bu "niyet", umudunu Özal'ın ekonomik politikasının iflasına bağlayıp, bekle-gör politikasını önerenler için uyarıcı olmalıdır. Demokrasi için Evren'in, Özal'ın koyduğu "takvimleri" bir yana itip, yasa ve yasaklara bağlı kalmadan savaşmaktan başka çare yoktur. Halka beklemeyi değil, bu günden hakları, demokrasi için savaşmayı önermek, Özal'ın sürüklediği çıkmaz yolu görenlerden başlayarak direnişi yükseltmek gerekiyor. Üstelik bugün Özal'ın programının getireceği çile ve tehlikeleri görenler hiç de küçük bir kesim değildir.

TKP halkımızın 6 Kasım'da dile getirdiği "bir an önce demokrasi" istemine sahip çıkıyor. Halkımızı, sol güçleri, demokratları Özal hükümetinin halk ve demokrasi düşmanı, savaş, ölüm tehlikesi getiren uygulamalarına karşı direnmeye, ulusal demokrasi programındaki istemleri savunmaya çağırıyor.

Halkımıza, demokrasi güçlerine kapalı tutulan parlamentoda dile getirilmeyen halk tepkisi, Özal programının işçi sınıfının halk diliyle eleştirisi fabrikalarda, emekçi semtlerinde, köylerde yükselecek yakıcı, ivedi somut istemler için direnişlerle yapılmalıdır. Halkımızın Özal'ın hükümet programına oyu "hayır"dır. Ve bu karar direnişlerle duyurulmalıdır.

Tek yol

●Mehmet YAVUZ

Türk-İş kongresi sona erdi. İşçi sınıfımızın, Türk-İş üyelerinin istem ve beklentilerinin bir tekine bile yanıt vermeyen, tam tersine adımlar atan bu kongre, gerçekte tümüyle CİA'nın, işbirlikçi oligarşinin, Evren-Özal yönetiminin istediği gibi sonuçlandı.

Bir kere, işçi sınıfı, el konulmuş hakları geri almak için, işçilerden kemer sıkma, tekeller yararına fedakarlık isteyen Özal'ın işçi düşmanı programına karşı somut savaşım hedeflerinin saptanmasını istiyordu. Bu konuda tek bir somut karar alınmadı. Türk-İş'in başına çöreklenen çete böylece, eski MESS başkanı, yeni Başbakan Özal'a daha baştan teslim bayrağını çektiğini ilan etmiş oldu.

İkincisi, işçiler Türk-İş'de sendikal demokrasi, tabanın söz ve karar sahibi olmasını, böylece Türk-iş'in güçlenmesini istiyordu. Kongrede, tüm dizginleri 5 kişilik bir Genel Yönetimin eline veren, eskisinden daha antidemokratik ve dayatmacı bir yönetim kuruldu. Bırakalım tabanın söz ve karar sahibi olmasını, üye sendikaların yönetimlerinin bile Genel Yönetim Kurulu'nda söz ve karar sahibi olmasına son verildi. Böylece Türk-İş yönetimindeki çete, işçilerin demokrasi istemlerine değil, devletin ve ekonominin yönetiminde tüm yetki ve dizginleri ellerinde toplayan Evren-Özal çetesine ayak uydurdu.

Yıllardır, hele son 3 yıldır, işçi sınıfına karşı işledikleri suçlar kadar sıkı bağlarla birbirine bağlı olan Ş.Yılmaz ile S.Şide arasındaki kayıkçı döğüşünün perde arkasında, işte işçi sınıfına karşı böyle yeni bir ihanet tezgahlandı.

Ne ki, bu kongre işçi sınıfını, Türk-İş üyelerini karamsarlığa sürüklememelidir. Hele karamsarlıkla bölünmeye yol açabilecek, birliğe engel olabilecek tutumlara hiç. Çünkü, Türk-İş kongresi, Türk-iş'i bu çetenin elinden kurtarmanın, demokratikleştirmenin ve güçlendirmenin de ipuçlarını, yollarını gösterdi.

İlk kez bu Türk-İş kongresinde, başkan ve yönetim, delegelerin yarısının oyuyla seçildi. Bu, başa geçen çetenin daha ilk günden ne ölçüde yalıtlanmış ve güçsüz olduğunun açık bir göstergesidir. Öyle ki, burjuva basınında pek çok yazar, Türk-İş gemisini bu çetenin yüzdüremeyeceğini, Türk-İş'in büyük altüstlüklere gebe olduğunu yazdı. Doğrudur. Zaten kongrede, kağıt üstünde bile tek bir somut savaşım hedefinin saptanmaması da, tüm dizginlerin 5 kişilik çetenin elinde toplanması çabası da bir tek şeyi gösteriyor: Tabanda için-için kabaran hoşnutsuzluktan, işçilerden duyulan büyük korkuyu.

Korkmakta haklıdırlar. Çünkü Kongre tabanda, DİSK'li, Türk-İş'li, bağımsız sendikalardan işçilerin güçlerini birleştirmek için kolları sıvadığı, yitirdiklerini geri almak, kemer sıkmaya artık razı olmamak için sabırsızlandığı bir dönemde yapıldı. Fabrikalardan, şubelerden savaşım istemi, sendika yönetimlerine baskı artmaktadır ve işte, Türk-İş üyesi işçiler, dürüst sendikacılar için tutunacak sağlam halka budur. Türk-İş'in başına geçirilen "tapa" işte tabandan gelen bu savaşım basıncıyla attırılabilir, attırılmalıdır. Bunun için herşeyden önce, Türk-İş'in başına Evren-Özal yönetimi ve işbirlikçi oligarşi eliyle dayatılan bu çetenin, üye tabanını, üye sendikaları sabretmeye, kemer sıkmaya razı etme girişimlerine karşı, savaşım yükseltilmelidir.

Bu nedenle, "bu yönetimle hiçbir şey yapılamaz" deyip beklemeye, eylemsizliğe çekilmek ya da "savaşabilmek için ayrı örgüt kurmalı gibi savlar geçersizdir. Gerekli olan,

▶Arkası 8. sayfada

Halk kıracak zindanların zincirini

● Doğan DİNÇ

"TKP NATO'ya karşı çıkıyor! Barış istiyor! Demokrasi istiyor! TKP sosyalizme sonra da komünizme ulaşmayı amaçlıyor!" Ankara'da süren TKP davasının savcısı sözümona suçlama belgesinde işte bunları söylüyor. Bütün bunlar TKP'nin yıllardır onurla savunduğu, uğrunda savaştığı amaçlardır.

Üstelik TKP bu amaçlar için savaşırken yalnız da değildir. O gücünü işçi sınıfından, emekçi halktan alıyor. TKP davalarında yargılanan komünistler, demokratlar, daha bir çok davada onlarca yıl hapsi, idamı istenen yüzlerce demokrat, tüm Türkiye halkı barış ve demokrasi istiyor. Şimdi Ankara TKP davasında sıra savunmaya geldiğinde savcıların, askeri mahkemenin artan telaşı da işte bundandır. Savcı gizleyemediği gerçeğin, yüksek sesle, yargılanan değil yargılayan komünistlerce, yurtseverlerce dile getirilmesinden korkuyor. "Evet biz ülkemizin NATO' dan çıkmasını istiyoruz. Evet biz barış ve demokrasi istiyoruz. Evet biz halkın genliğini, gerçek kurtuluşunu istiyoruz, ya siz ne istiyorsunuz? Amerikan uşaklığı, savaş kışkırtıcılığı, zorbalık değil mi sizin işaretleriniz?" İşte bu sesler mahkeme salonlarını doldurur, duvarları bir kez daha aşar korkusudur sıkıyönetim mahkemelerini telaşa düşüren.

TKP Davalarında, sınıf yargılaması yapılıyor, diktatörlüğün çok önceden verdiği kararlar yalnızca açıklanıyor. TKP davaları tüm diğer politik davalar gibi düzmecedir. Savunmalar kararları değiştirmiyor, ama sınıf savaşının, mahkemede, zindanda, hücrede bile sürdüğünü gösteriyor. Savunmalar kararları değiştirmiyor, ama "savcılarla", "sanıkların" yanlış yerlerde oturduklarını belgeliyor. Savunmalar kararı değiştirmiyor, ama karar verenin yalnız sıkıyönetim mahkemeleri olmadığını da gösteriyor.

İşçi sınıfımız, tüm halk, tüm demokrasi güçleri diktatörlerin bir genel affı engelleme kararını yırtıp atmak için birleşmelidir. Politik tutukluların özgürlüğe kavuşturulmaları, politik hakları ellerinden alınan, yurttaşlıktan atılan, sürgünde yaşamaya mahkum edilenlerin haklarını geri almaları için, savaşı yükseltmek, demokrasiye gerçekten geçişin yolunu açmak için zorunludur. Barış savaşçıları, sendikacılar, Kürt yurtseverleri, devrimciler, Komünistler zindanayken, barış ve demokrasi, işçi hakları için savaşım her zaman tehdit altında olacaktır.

İşçiler, emekçiler, yurtseverler, politik tutukluları yalnız bırakmayın, Onların suçsuz yere, kanıtsız zindanlarda çürütülmesine izin vermeyin!

Tutuklu yoldaşlar, arkadaşlar, savcıların onlarca yıl hapsedilmelerini asılmalarını istediği dostlar, sürgünde yaşamak zorunda bırakılan yoldaşlar, kardeşler, diktatörlük koşullarında sınıf savaşımını sürdüren komünistler, ilerici ve yurtseverler unutmayın! Bizim özgürlüğümüzü Deniz yoldaş gibi nice yiğit komünist, yurtsever, demokrat, kanlarıyla kazandılar. Onlar, biz yeniden savaş alanlarında halkın arasında yerimizi alabilelim diye öldüler. Savaş boylarında gedik açılmasın, açılanlar tezelden kapansın diye öldüler. Bizim özgürlüğümüz, haklarımız için öldüler. Biz onların canları pahasına korudukları özgürlüğümüzü, savaşma hakkımızı diktatörlüğe ve onun cellatlarına teslim etmeyeceğiz!

TKP'nin 5. Kongresi şöyle dedi: TKP tüm politik tutukluların tutukevlerinde insanlık dışı yaşam koşulları altında çürütülmelerine ,onların polisin, işkencecilerin pençesine terk edilmesine göz yummayacaktır.

TKP halkın gücüne ve davamızın haklılığına güveniyor. Halk kıracak zindanların zincirini!

Kürdistan'da terör sürüyor

*Diyarbakır'da faşistler yeni bir cinayet daha işledi. 17 yıllık Diyarbakır DSİ işçisi İbrahim Ulak 2 Ekim günü gözaltına alındı. 4 Kasım 1983 günü Diyarbakır Askeri Hastahanesi Baştabibi Ulak' ın ölüsünü ailesine teslim etti. Vücudu kırıklarla dolu olan İ.Ulak Kürdistan Ulusal Kurtuluşçuları (KUK)yandaşı olarak biliniyordu.

* Ekim ve Kasım aylarında Diyarbakır ve ilçelerinde yeni operasyonlar yapıldı. Operasyonlar süresince 150 kadar Kürt Devrimci-demokratı gözaltına alındı. Gözaltına alınanların tümü ağır işkencelerden geçirildi.

* Dicle Öğretmen Lisesi ve Ergani Lisesi futbol takımları arasında yapılan karşılaşma sonrasında tüm seyirci ve oyuncuların "kahrolsun faşist cunta" diye bağırması üzerine Diyarbakır'dan da getirilen birliklerin desteğiyle gözaltına alınan 20-30 dolayındaki öğrenci ve öğretmenin bir bölümü tutuklandı.

TKP'nin Sesine Kulak ver!

TKP'nin Sesini hergün saat 5'de 25 m 11820 kHz, **Saat 7, 9, 11, 13, 17, 19'da** 31 m 9585 kHz, **Saat 21, 23, 01'de** 49 m, 6200kHz Pazar günleri bunlara ek olarak **saat 15'de 31 m 9585 kHz** üzerinden dinleyebilirsiniz.

Celalettin Kesim'in anısı yaşıyor

5 Ocak 1980. Batı Berlin'de Cottbuser Tor'da aralarında yoldaşımız Celalettin Kesim'in de bulunduğu 20-30 kişi bildiri dağıtıyor. Bildiri, Batı Berlin'deki işçilerimizi, öğrencilerimizi, Türkiye'de planlanan askersel dikta hazırlıklarını protesto eylemine çağırıyor. İşte o gün 60-70 kadar gerici yobaz, faşist; binlerce kilometre öteden yurdunu düşünen ve halkı için savaşan bu ilerici insanlara saldırdı. Yoldaşımız Celalettin Kesim o gün bu çetelerce öldürüldü.

Celalettin Kesim halk düşmanları tarafından rastgele seçilmedi. O, Batı Berlin'deki Türkiyeli işçilerin, aydınların sevdikleri, saydıkları örnek bir insan, bir yurtsever, çalışkan, yiğit bir komünistti.

Celalettin Kesim 1943'de Sinop'da doğdu. Kastamonu Sanat Enstitüsünü, daha sonra da 1969'da Ankara Erkek Yüksek Teknik öğretmen Okulu' nu bitirdi. Urfa ve GÜmüşhane'de teknik öğretmenlik yaptı. Bu yıllarda TÖS'de çalıştı. 12 Mart döneminde, 1973'de öğretmenlikten ayrılarak bir yıl İstanbul'da Presiz Metal'de çalıştı. 1973 sonunda Batı Berlin'e giderek, burada Siemens fabrikasında tornacı olarak çalışmaya başladı. Daha sonra Borsig fabrikasında çalıştı. Bu işyerinde İG Metal sendikasının temsilciliğine seçildi. Batı Berlin'de Türkiyeli ilericilerin oluşturduğu yığın örgütlerinde başarılı çalışmalar yaptı.

Celalettin Kesim Temmuz 1976'da TKP sıralarına katıldı. İlgili parti komitesi Kesim'i partiye alma kararını o zaman şöyle gerekçelendirmişti: "üzerine aldığı görevi sorumluluk duygusu içinde yapan, dürüst, kitlelerle kolay ilişki kurabilen ve onların sevgisini, saygısını kazanan bir arkadaştır. Özverili savaşımı ile işçi sınıfı hareketine önemli katkısı olacaktır".

Kesim yoldaş alçakça öldürüldüğü güne kadar parti sıralarında yürüttüğü özverili, girişimci çalışmalarla örnek bir komünist oldu.

Yurtta ve yurtdışında emekçi halkımızın çıkarları için savaşım verenler, Celalettin Kesim'in anısını bugün de bütün canlılığıyla yüreklerinde taşıyor, savaşlarında yaşatıyor.

Yakın Doğu'daki gelişmelerde yeni aşama

●Ahmet ALAN

Yakın-Doğu'da olayların son dönemde hızla gelişmesi, durumun son derece karmaşık olması ve çok yönlü tehlikeleri bağrında taşıması, kimi yanlış değerlendirmelere yol açıyor. Yakın-Doğu'yu "arap saçı"na dönmüş, kimin kime karşı ve ne için savaştığı belli olmayan bir bölgeymiş gibi gösterenlere daha sık rastlanıyor. Ağaca bakıp ormanı göremiyenler, ayrıntılarda boğulup kalıyor. Kuşkusuz, bunda kimi nesnel nedenlerin yanısıra, emperyalist propagandanın da etkisi oluyor.

Bugünkü durum nedir? Yakın-Doğu'daki kara bulutlar Lübnan üzerinde yoğunlaştı. ABD bu ülkede, onun karasularında ve Doğu Akdeniz'de, 2. Dünya Savaşı'ndan bu yana en büyük askersel gücü topladı. İsrail, ülkenin güneyindeki işgalini pekiştirmekte, "savunma hattı"nı güçlendirmekte, ABD ile eşgüdüm içinde, uçaklarını Şuf dağına, Bekaa'ya dek sürmektedir.Hem ABD, hem İsrail, Arap Birliği'nin güvenlik gücünü oluşturan Suriye birliklerinin mevzilerini bombalamaktan çekinmemekte, Lübnan ulusal muhalefet güçlerinin karşısında, Cemayel ordusunun, sağcı milislerin yanında yeraldığını yeni yeni saldırıları ile ortaya koymaktadırlar. Lübnan'ın egemenliği, toprak bütünlüğü yokolma tehlikesiyle karşı karşıyadır. Suriye'ye karşı emperyalist-siyonist saldırı tehlikesi somutlaşmaktadır. 4 bin Filistinli Trablus'tan ayrılmıştır. Güney Lübnan'da işgalcilere karşı direnişin arttığı gözlenmektedir.

Cepheler ortadadır: Bir tarafta ABD, İsrail ve Lübnan'ın bağımsızlığını ortadan kaldırma anlamına gelen Vaşington patentli İsrail-Lübnan anlaşmasına Mayıs 1983'te imza koyan Lübnan egemen güçleri, onların silahlı kuvvetleri ve sağcı Falanjist milis çeteleri. Öte yanda, söz konusu anlaşmaya boyun eğmeyen, "ulusal Selâmet Cephesi"nde biraraya gelen muhalefet güçleri (Sosyalist İlerleme Partisi, LKP, eski Başbakan R.Kerami taraftarları v.b.).S.Birliği başta olmak üzere, Lübnan'ın egemenlik ve bağımsızlığından yana güçler bu anlaşmaya karşı çıkıyor. Suriye ve Lübnan yurtseverlerini destekliyor.

Lübnan muhalefet güçlerinin, Suriye'nin kesin tutumu, İsrail'i Lübnan egemen çevrelerini ve ABD'ni çıkmaza soktu. Lübnan ordusu dağlık bölgelere ve Beyrut'un güney kesimlerine giremedi. Lübnan egemen çevreleri, 6. Filonun, NATO'lu "barış" gücünün saldırılarına karşın muhalefet güçlerinin dayanıklığı karşısında Eylül 1983'te ateş-kese yanaşmak zorunda kaldı. "Ulusal Barışma Komitesi" kuruldu. "Ulusal Selâmet Cephesi" yöneticileri ile Falanjist Cemayel ve C. Chamoun'dan oluşan Komite de, Suriye ve S.Arabistan'ın gözetimindeki Cenevre çalışmalarında, İsrail'in işgaline son verme, 17 Mayıs anlaşmasını yürürlükten kaldırma yönünde ilk başarı işaretleri sağlandı. Öteyandan BM 38. Genel Kurulu'nda ABD-İsrail anlaşmasının özel bir kararla kınanması, bölgedeki gerginliklerin artmasından ABD'yi sorumlu gösteren birkaç belgenin onaylanması, bu planların dünya kamuoyunda yarattığı tepkiyi açıkça gösteriyor. Yakın-Doğu konusunda uluslararası konferans yapılması yönündeki BM kararı, S.Birliği'nin, sosyalist ülkelerin gösterdiği yolun doğruluğunu ortaya koydu.

İşte emperyalizm ve gericilik, Lübnan ilerici-yurtsever güçleri ve Suriye ile Filistin direniş hareketi arasındaki ilişkileri baltalama çabalarını bu ortamda hızla yoğunlaştırdı. İsrail yayılmasına karşı savaşta askersel mi, yoksa politik yollara mı ağırlık verileceği, ilerici Arap ülkeleriyle işbirliği mi yoksa bağımsızlığın korunması mı gibi, aslında birbirini dıştalamayan konularda Filistin hareketi içindeki tartışmaların silahlı çatışma düzeyine yükselmesi, kuşkusuz ki, yalnız bu çabalarla açıklanamaz. Ama Filistin hareketi içindeki çatışma, yalnız bu hareketin konumlarını zayıflatmakla kalmayıp, yeni bir saldırganlık turunu geri püskürtecek ortak bir Arap cephesinin oluşmasına da engelleyici etki yaptı. Bu saldırganlık turu ise bir Amerikan-İsrail ortak saldırısı ve hatta bir NATO saldırı operasyonu olma tehlikesi taşıyor.

Kuşku yok ki, bugünkü durum, tehlikenin aldığı boyutlar yalnız son dönemdeki gelişmelerin sonucu değildir. Camp Davit ihanet anlaşması, Carter yönetiminin "çevik kuvvet" saldırı birliklerini kurması, bunların hızla artırılması, bir sıra gerici Arap ülkesinde bunlar için onlarca üs sağlanması, CENTCOM'un kurulması, Doğu Akdeniz'deki Amerikan uçak gemilerinde buna bağlı karargahın örgütlenmesi, ABD'nin bölgede kontrolü ele geçirme planlarının birkaç köşe taşına işaret ediyor.

Arap ülkeleri komünist ve işçi partileri daha 20 Eylül 1980'deki ortak açıklamalarında, bu planların "Y.Doğu'yu ABD'nin S.Birliğine, dünya barışına yönelik saldırganlık stratejisinin peşine takmak ve giderek bu bölgeyi NATO'nun militarist planlarının gerçekleşmesine sürüklemek" olduğunu vurguluyordu. Yakın Doğu'ya ilişkin ABD ve İsrail "proje"leri arasında özde fark yoktur. Aralarında zaman zaman ortaya çıkan anlaşmazlıklar taktik niteliktedir. Vaşington herşeyden önce kendi çıkarlarına bakıyor, bölgenin büyük doğal kaynakları üzerinde kontrol kurmaya çalışıyor. Bu bölgede 80'li yılların başında ABD tekelleri özel sektörde %120, petrol endüstrisinde %290 oranında kâr sağladılar. ABD gerici Arap devletlerini bir yandan "Sovyet yayılması"yla, öte yandan da Lübnan'daki devrimci mayalanmanın bu devletlere de yayılma olasılığı ile korkutuyor. Anti-Sovyetizm temelinde, bunlarla ikili askersel komisyonlar oluşturulmasının, üsler ağının genişletilmesinin yanısıra, gerici, yobaz akımlar destekleniyor, ulusal, dinsel, bölgesel çatışmalar körükleniyor. Emperyalizm, siyonizm ve gericilik halklar arası düşmanlık tohumlarını hızla saçıyor. Bütün bunların etkisi bugün de sürüyor. Özellikle Lübnan'da odaklaşıyor.

1983 yılının son günlerinin, bütün bunlara karşın, Lübnan'da ulusal-yurtsever güçlerin giderek artan bir etkinlik göstermesine, İsrail işgalcilerine karşı başarılı savaşımlarının yükselmesine, güçlü bir direnişe dönüşmeye başlamasına tanık olması, kuşkusuz, önemli bir gelişmedir. Ancak, tüm bölge çapında ulusal bağımsızlık ve sosyal ilerleme güçleri, Arap ilerici güçleri arasında etkin bir cephe oluşmak zorundadır. İsrail'in işgaline son verecek, Amerikan varlığını geri çekilmeye zorlayacak, Filistin halkının yasal haklarının gerçekleşmesinin temelini atacak güç ancak bu olacaktır.

Yeni bir ateş

▶Başı 2. sayfada

Dostlarımız da bizi bu günümüzde yalnız bırakmamışlar. Kürt örgütler, öteki örgüt temsilcileri, Demokrat Türkiye, Türkiye Postası yazarları da aramızda. Hem acımızı paylaşıyorlar, hem çoşkumuza katılıyorlar. Nasıl nasıl güven duymaz, nasıl çoşmaz insan? Sonra düşmana teslim olmayan Deniz yoldaşımızın savaş arkadaşı kürsüye geliyor. 5. Kongreyi anlatıyor hepimize. Kongrenin içine götürüyor dinliyenleri, gösteriyor, çoşturuyor, düşündürüyor, ant içiriyor. Ve hayat yoldaşı geliyor yoldaşımızın. Yüzlerce kişi gözyaşlarını tutamıyor. Bazıları dayanamayacağını bildiği için hemen dışarı çıkıyor.

Ardı ardına Latin Amerika'dan, Yunanistan'dan, öz ülkemizden konuşmacılar, sendikacılar, sanatçılar çıkıyor. Herkesi yine içeri çekiyorlar. Bir de saate bakıyoruz gece geçmiş. Saat: 24. Halâ canlıyız. Ve enternasyonal marşı. Bağırıyoruz hep bir ağızdan: "5. Kongre, daha güçlü TKP!" bu çoşkuyu, bu ateşi alıp yüzlerce işyerine, yüzlerce mahalleye yel gibi dağılıyoruz. Köln toplantımız bitiyor. Düşman daha korksun, uykuları kaçsın! Fabrikaları, toprakları, mahalleleri bu ateşle, bu çoşkuyla yeniden tutuşturacağız!

Yel bizden yana esecek

TKP'nin yayınlarını sürekli izleyen Kıbrıslı bir dostunuzum. Son gelişen olaylar nedeniyle bu yazıyı yazıyorum.

Evet. Kıbrısımız nice savaşları yaşamış, nice ölümlere, gözyaşlarına tanık olmuş yıllardır. Yıllardır emperyalizmin oyunlarına alet olmuş adamız. Oysa yıllarca Rum-Türk kardeşçe yaşadık. Yan yana evlerde oturduk. Babalarımız karşılıklı kadeh kaldırdı. Biz çocuklar Rum çocuklarıyla birlikte koşmaca-körebe oynadık sokaklarda.

Annelerimiz, bacılarımız, babalarımız aynı fabrikalarda çalıştı. Aynı sendikalarda patronlara karşı savaşım verdik. Ama emperyalizm bu kardeşliği çekemedi. Emperyalizm uşağı Fazıl Küçük 1945'de "Türk olan arkamdan gelsin" dedi. Türk emekçileri kopardılar PEO'dan. Ardından Türk Mukavemet Teşkilatını kurdurdular. Bizi birbirimize karşı kışkırttılar ve kırdırdılar. Babalarımız söylüyor şimdi, TMT'de çalışan babalarımız: "Biz başlattık savaşı". 1963' de yine savaşlar. Şovenizm sürüp gitti bütün gücüyle. AKEL Merkez Komitesi üyesi ve sendikacı Kavazoğlu ve Mişauli'yi öldürdü faşistler. Gazeteci Ayhan Hikmet ve Muzaffer Gürkan'ı. 1974 Samson darbesi. Yine yüzlerce ölü. Bir papaz gösterdi toplu mezarları. Atlılar köyü sakinlerinin mezarlarını.

Bugün emperyalizm yine aynı şovenizmi kullanıyor. Kuzey Kıbrıs'ta cumhuriyet ilanıyla fiili duruma hukuki kılıf uydurmaya kalkıyor emperyalistlerin uşağı, mason, kaçakçı Denktaş. Şimdi kalkmış biz barıştan yanayız diyor.

Soruyoruz ona: Yıllardır her iki tarafı birbirine kırdırtan ve halkımızın önüne kahraman olarak çıkan Denktaş sen mi barıştan yanasın? ABD üslerini ülkemize yerleştiren, Filistinli çocuklara süt yardımı yapan ilericileri tutuklatan Denktaş sen mi barıştan yanasın? Türkiye'de yüksek öğrenim gören altı arkadaşımızı faşistlere kurşunlatan, yurtlarımızı kapatıp bizi sokağa atan, 1 Mayısları bizlere yaşatmamak için arkadaşlarımızı hapseden, polise coplatan Denktaş sen nasıl barış ve emekten yana olabilirsin?

Biz geleceğin yöneticileri, bu günün gençleri olarak artık Kıbrısımızın savaş adası olmasını istemiyoruz. Bu uğurda gerekirse kanımızın son damlasına kadar savaşacağız. Bu bilinci Türkiye'de, Türkiye işçi sınıfından emekçi halkından öğrendik savaş alanlarında.

AKEL Genel Sekreterinin şu sözlerini hatırlıyorum: "Aynı ülkenin çocuklarıyız. Yel bizden yana esecek. Kıracağız Kıbrıs'ta ve tüm dünyada emperyalizmin zincirini. Kardeşlik ve barış türküleri çınlatacak Kıbrısımızın meydanlarını. Artık analarımızın gözünden yitik kocaları ve çocukları için gözyaşı akmayacak. Sevinç ve mutluluk barış türküleri söyleyeceğiz hep birlikte".

F.M.

Tek doğru ve...

▶Başı 1. sayfada

vb. burjuva partilerin yerel seçimlere katılmasını da önlemek zorunda hissetmeleri, onların manevra olanaklarının ne denli sınırlı olduğunu gösteriyor. Açıktır ki, onlar bu koşullarda halkın yükselecek her hak isteminin karşısına gene açık zorbalıkla dikileceklerdir.

O nedenle, DYP ve SODEP gibi partilerin, rejimin kendilerine tanıdığı sınırlı legal olanakları kullanarak erke gelmek ya da erkten bir pay almak olarak özetleyebileceğimiz politik çizgileri, halkın somut istemlerine yanıt vermek bir yana, kendi açılarından bile gerçekçi, sonuç alıcı değildir. Bu partilerin halka ancak bu yolla demokrasiye geçileceğini söylemeleri yalnızca halkın şaşırtılmasına hizmet ediyor. Anayasasıyla, MİT'i ile kendi koyduğu kuralları bile çiğneyen ordu üst yönetimiyle bu rejim toptan yıkılmadan, Amerikan emperyalizminin ve işbirlikçi oligarşinin eylemlerine karşı önlemler alınmadan, en küçük bir demokratik hak bile kalıcı olarak sağlanamaz.

Önümüzdeki gelişmeler TKP Programı'nın çizdiği yolun, faşist rejimi yıkma ve ulusal demokrasiyi kurma çizgisinin demokrasiye geçiş için tek doğru ve gerçekçi alternatif olduğunu daha açık gösterecektir. TKP halkı beklemeye değil, kendi çıkarları ve istemleri için harekete geçmeye, Evren'lere, Özal'lara başkaldırmaya, buna hazırlanmaya çağırıyor. Komünistler demokrasinin gerçek savunucusu olan işçi sınıfının örgütlenmesini, eyleme geçmesini, öteki halk kesimlerinin işçi sınıfıyla işbirliği yapmasını sağlamak için her çabayı göstererek, bu hazırlığa katkıda bulunuyorlar. İşçi sınıfının politik yaşamdaki etkinliğini artırmadan, halkın,burjuvazinin faşist rejimin çizdiği sınırlar içindeki iç çekişmelerinin seyircisi olmaktan kurtulması, kendi geleceği için harekete geçmesi sağlanamaz.

Tek yol

▶Başı 5. sayfada

baskı ve tehditlerden yılmadan üyelere güvenerek, güven aşılayarak, somut istemler ve haklar için savaşıma girmektir.

Türk-İş kongresinde alınamayan somut yakıcı istemler için savaşım kararları şimdi üye sendikalarda, tabanda, fabrikalarda alınmalıdır. Tabandan tavana doğru yükseltilmelidir. Ama yalnız kağıt üstünde değil; bunlar uğrunda verilen savaşımın gücü sesiyle. Yasal hakları sonuna kadar kullanarak ama bunlarla sınırlı kalmayarak verilecek savaşımla. Bu, aynı zamanda Türk-İş'de tabanın söz ve karar sahibi olmasını sağlamanın da, birliği güçlendirmenin de tek yoludur.

Ülkemizin yeni...

▶Başı 1. sayfada

dayatmaların, Perşing roketlerinin topraklarımıza yerleştirilmesi girişimleri gelecektir.

Diktatör Evren, meclisi açarken yaptığı konuşmada bir kez daha Barış Derneği yöneticilerinin Sıkıyönetim Mahkemesinde ağır hapis cezalarına çarptırılmalarını savunmaya yeltendi. Evren, ülkemizin Amerika'nın bencil çıkarlarına araç edilmesine karşı çıkan, tüm komşularımızla barış içinde yanyana yaşamayı savunan, Arap halklarının ulusal bağımsızlık savaşımını destekleyen Türkiye barış hareketine saldırırken, cuntanın istifa etmiş bakanları, Anadolu topraklarını kardeş Arap halklarının bağrına saplanacak bir süngüye dönüştüren anlaşmayı imzalıyorlardı. Cuntanın baskı ve terörünü protesto eden, halkımızla dayanışma gösteren uluslararası kamuoyunun ülkemizin içişlerine karıştığını öne süren diktatör Evren, Amerikan yönetimin isteklerine kölece boyun eğerek ulusal egemenliğimizi bir kere daha Amerikan çıkarlarına kurban etmiştir. Evren, MGK'nin yetkilerini parlamentoya devrettiğini, demokrasiye geçildiğini öne sürüyor. Aynı gün, daha yeni hükümet bile kurulmadan generaller, Vaşington ile halkımızı sıcak bir savaşın içine sürükleyecek yeni uğursuz anlaşmalar imzalıyorlar. Cuntanın ikiyüzlülüğünün, barışın ve demokrasinin ne denli düşmanı olduğunun, bundan daha açık bir kanıtı olamaz.

Türkiye Komünist Partisi, halkımızı, tüm ulusal demokratik güçleri öteden beri böylesi tehlikelere karşı uyarıyor. Gelişmeler, partimizin ısrarla vurguladığı şu gerçeği doğruluyor: Faşist diktatörlük yıkılmadan, demokrasiye geçilemez ve ülkenin Amerikan emperyalizminin jandarması olması önlenemez. Amerikan üsleri sökülmeden, Türkiye'nin bağımsız ve egemen bir ülke olması sağlanamaz.

Yurttaşlar,

Türkiye Komünist Partisi ülkesini, halkını, oğullarını seven herkesi, Amerikan emperyalizmiyle imzalanan bu utanç belgesinin yırtılması için sesini yükseltmeye çağırıyor. Ülkemizin, komşu Suriye'ye karşı, kardeş Lübnan halkına karşı yeni bir İsrail olmasına izin vermeyelim!

8.12.1983 TKP MK

Görülmesi gereken kimi gerçekler

▶Başı 10. sayfada

emperyalizmine ve işbirlikçilerine karşı başarılı bir savaşım verilemez. Ve bölgede, Yunanistan ve Kıbrıs'daki antiemperyalist güçlerle dayanışma içine girilmeden, Amerikan emperyalizminin planları boşa çıkartılamaz.

Zorunlu dayanışma

Dördüncü yanlış tutum, kör antisovyetizm seline kapılmaktır. Emperyalizm ve işbirlikçi oligarşi, bugün çok usta biçim ve yöntemlerle, kabasıyla-incesiyle antisovyetizmi aralıksız körüklüyor. Onlar bu kervana halk güçlerini, demokratları, yurtseverleri de katmak için büyük bir çaba sarfediyorlar. Çünkü onların, ihanet politikalarını, Amerikan uşaklıklarını perdelemek için "Sovyet tehdidi" yalanına gereksinimleri vardır.

Ama, ülkemizin bağımsız, başına buyruk bir politika izlemesini, tüm ülkelerle karşılıklı yarara dayalı ilişkilere girmesini, ABD emperyalizminin savaş arabasına binilmesinin önüne geçilmesini, ulusal ekonominin korunmasını ve geliştirilmesini savunan tüm güçler, yalnız antisovyetizme karşı çıkmanın değil, dünya çapındaki barış ve ilerleme güçleriyle, en başta da Sovyetler Birliği ile dostluk ve dayanışma içine girmenin zorunlu olduğunu kavramak durumundadırlar. Ortak düşmana karşı, ortak savaşımda yalnızca yarar vardır.

İşbirlikçi oligarşi, ateşli nutukların ardına gizlenerek, ulusal kurtuluş savaşımızı ve genç Türkiye Cumhuriyeti'ni ekonomik, mali, askersel, politik ve diplomatik yolla destekleyen ilk ve tek ülkenin Sovyetler Birliği olduğunu halkımıza unutturmak için çırpınıyor. Ulusal, demokratik güçler, onların kazdığı bu kuyuya düşmemelidir. Çünkü o kuyunun dibi, savaş cehennemidir. Ülkeyi toptan yutacak bir bataklıktır.

Türk antiemperyalist, demokratik güçlerin tümünün bu gerçekleri görmesinin artık zamanı gelmiştir.

Yeni ATILIM

Başı 1. sayfada

Merkez redaksiyonunun daha "iyi", daha "ilginç", daha "doyurucu" yazılar üretmesi için elbette önlemler almalı, kadroları güçlendirmeli, yazıları aralıksız eleştirel bir değerlendirmeden geçirmeliyiz. Bunlar, sorunun ancak bir yanıdır, ama belirleyici olan yan değildir.

Her parti komitesinin ATILIM'ın 10.yılında öne koyacağı görevler vardır. 5.Kongre çizgisinin kadrolarca kavranması ve yığınlara götürülmesi, her tür oportünist çarpıtmaya karşı başarıyla savunulması ve sürekli geliştirilip zenginleştirilmesi,ATILIM'ın ödevidir. Bu ödev ancak şu temel adımların eşliğinde başarıyla yerine getirilebilir.

Birincisi, ATILIM'daki yazıların çoğunluğu merkez redaksiyonunun dışındaki parti üyelerinin, sempatizanların ve sınıf savaşına şu ya da bu ölçüde katılan sıradan insanların ürünü olmalıdır. Rejimin ve kapitalizmin şu ya da bu sonuçları karşısında protestoya yönelen herkes, ATILIM'ı kendi kürsüsü sayabilmelidir. Bu amaçla, parti komitelerimiz, yığınlar arasındaki çalışmalarının derinliğini, (genişliğini değil;ilişki kurulan binlerce emekçi arasından komünist partisinin programına ilgi duyanların oranıdır söz konusu olan) ATILIM'a ilettikleri partisiz kişilerin mektup ve yazılarının sayısıyla ölçmelidirler. Elbette bu mektup ve yazıları ileten komünistler, aynı konuya ilişkin kendi yorum ve izlenimlerini de ATILIM'a aktarmalıdır. Gizliliği bozmadan bu görevin üstesinden nasıl gelineceğini parti komiteleri kendi deneyleri ışığında bulmalıdırlar. Örneğin bir emekçi evine gizlice bırakılan bir ATILIM'ı birlikte okumak,sonra da gazetenin açık adresine birlikte mektup yazmak -eğer iyi planlanırsa- kimin partili olduğu anlaşılmadan kolayca başarılabilir. Gazeteyi birlikte okumak,komünistlerin, ATILIM'da çıkan yazıların ne ölçüde kavrandığı hakkında doğru bir görüş kazanmasına olanak verir. İlk iş,bu konudaki izlenimi ATILIM'a aktarmak olmalı, "şu yazı ya da şu fikir ortalama bilinçli işçilerce anlaşılmıyor; ancak şöyle anlatılınca anlaşılır oluyor" gibi görüş bildirilmelidir.Merkez redaksiyonunda çalışan her yoldaş için bu tür yazılar ciltler dolusu kitaptan daha değerlidir.

İkincisi, ATILIM yalnız Merkez Komitesi'nin değil,bütün yöre,il ve öteki komitelerin kendi çalışma alanlarına özgü sorunları tartıştıkları,işledikleri ve yığınlara duyurdukları bir gazetedir. Böyle olmalıdır. 5.Kongrenin kararlarını, örneğin İstanbul İl Komitesi nasıl yaşama geçirecek? İstanbul ilinde işçi sınıfının durumu, gericiliğin eylemleri ne? Parti Komitelerinin öne koyduğu Merkez Komitesince onay bulan ödevler neler? Bu sorunların yer aldığı raporlar ATILIM'da yayınlanmalıdır.Yılda en az bir kez, Yöre ve İl Komitelerinin çalışmalarını,karşılaşılan sorunların nasıl aşıldığını, eksikliklerin neler olduğunu ATILIM aracılığı ile değerlendirmek, elde edilen deneyleri bu yolla yaymak,parti yaşamının geliştirilmesine de büyük katkı yapacaktır. O zaman partinin her üyesi, yerel örgütün çalışmalarını denetlemek olanağı bulacak, "aşağıdan denetim" için elverişli koşullar doğacaktır.

ATILIM'ı yığınlarla bağlayacak ve parti için yaşamı geliştirecek olan bu iki önleme, bir **üçüncüsünü** eklemek gereklidir. Bu da gazetenin çıkış süresini daha sıklaştırma sorunudur. Burada önemli olan, yalnızca merkez redaksiyonunun çalışma temposunu yükseltmek değildir. Asıl önemli ve çözümleyici olan,aylık yayından 15 günlüğe ve sonuçta haftalık yayına geçmek için,gazetenin dağıtım kanallarını gizlilik koşullarında geliştirmektir. Düzenli ve zamanında dağıtılmayan yayın, işlevlerini yerine getiremez. O nedenle ATILIM'ın 15 günde bir çıkması yolundaki 5.Kongre kararını yaşama geçirmek için, her Parti Komitesi dağıtım sorununu ele almalı ve gerekli düzenlemelere zaman yitirmeden yönelmelidir.

8 Ocak 1974'den bu yana geçen 10 yıl içinde ATILIM, Türkiye işçi sınıfı hareketinde onurlu bir yer aldı. Kuşkusuz gazetemizin hem içerik, hem de biçim açısından bugün de pekçok zayıflıkları vardır. 5.Kongrede onaylanan yeni parti programının çizgisini yaymada ATILIM'ın üzerine düşen sorumluluk hesaba katılınca, var olan zayıflıkların kesin olarak aşılması zorunluğu daha kolay anlaşılır. 1974-1983 döneminin ölçüleri çoktan yetersiz olmuş, ATILIM'ın niteikçe yeni bir "atılım" yapması, partinin propaganda-ajitasyon çalışmasının ana sorunu olmuştur. Yeni atılım dönemi, bizden yeni bir ATILIM istiyor.

ATILIM'cı yoldaşlar;görev başına!..

ATILIM

DUYURU

Atılım'a ve öteki parti yayınlarına gönderilecek tüm haber ve yazılar yalnızca aşağıdaki adrese postalanmalıdır. Öteki Batı Avrupa ülkelerindeki adreslere bundan böyle mektup gönderilmemelidir. Mektuplarda gerçek isim, adres kullanılmamalı, gizli kalması gereken, yayınlanması sakıncalı tek bir kelime bile yazılmamalıdır.

Yazışma adresimiz
BOX 16 367
S 103 27
Stockholm-İSVEÇ

Görülmesi gereken kimi gerçekler

● Elif TOROSLU

İşbirlikçi oligarşinin anti-ulusal, azılı halk düşmanı yüzü, Pentagon ile, emperyalist finans kuruluşları ve çok uluslu Amerikan tekelleriyle imzaladığı son antlaşmalarla, hiçbir şeyle maskelenemeyecek biçimde açığa çıktı. İncirlik'in Amerikan saldırganlığına destek üssü olarak kullanılmasına izin verilmesi, limanların Amerikan 6. filosuna açılması, ülkenin varını-yoğunu emperyalizmin eline teslim eden F-16 antlaşması, ardından orta menzilli Amerikan roketlerinden Cruise'lerin Türkiye'ye de yerleştirilmesi planlarının açığa çıkması, bu çetenin ülkeyi nereye sürüklediğini apaçık ortaya koyuyor.

TKP tüm bu gelişmelere karşı halkımızı çok önceden uyardı. Legal basında da bir dizi antiemperyalist, demokrat, liberal yazar bu tehlikelere dikkati çekti. Çok geniş ulusal demokratik güçler, bu ulusal hıyanet politikasına karşıdır. Ne ki, gene de, Amerikan emperyalizminin, işbirlikçi oligarşinin yardımıyla her geçen gün daha çok ülkemizi avucunun içine almasına karşı güçlü bir ulusal direniş, karşı koyuş ortaya çıkmıyor. Bunu, yalnızca diktatörlüğün baskılarına, Barış Derneği yöneticilerini bile ağır hapis cezalarına çarptırmasının vb.nin, yarattığı somut tehditlere bağlayamayız. Ulusal demokratik güçlerin sıralarında görülen, bir dizi sorundaki, işbirlikçi oligarşinin kendi çıkarları için ustaca yararlandığı yanlış tutumların, antiemperyalist hareketin yükselmesini önlemede oynadığı olumsuz rolü unutmamak gerekiyor.

İstense de, istenmese de

Bunların başında,TKP'ye karşı tutum geliyor. Faşist diktatörlüğün, cunta karşıtı güçleri TKP'ni izlemek suçlamasıyla geriletmeye çalışmasının başarısız olmadığı ortadadır. Bu güçlerin TKP'ni gerçek kimliğiyle tanımaya yanaşmamaları, partimiz hakkında yıllardır sürdürülen antikomünist propagandanın etkilerini üzerlerinden atamamaları, onları kendi çıkar ve görüşleri doğrultusunda hareketlenmekten alıkoyan bir etmen olmaya devam ediyor. Oysa Amerikan köleliğine, kemer sıkma politikasına, diktatörlük rejimine karşı olan her güç, bunlara karşı savaşım verecekse, istese de, istemese de TKP ile aynı safta görünmek zorundadır. TKP, bu savaşım için vardır ve hiç bir güç, son yıllarda bir kez daha kanıtlandığı gibi, partimizi bu savaşımdan alıkoyamaz. O zaman sorun, bu savaşımı, TKP ile birlikte vermenin, tek sonuç alıcı yol olduğunu görmek sorunudur. Şu da görülmelidir: Bu doğrultuda atılacak her bir adım, işbirlikçi oligarşinin elinden, tüm yurtseverlere karşı kullandığı antikomünizm silahının alınmasına ve böylece milyonların şaşırtılmasının ve savaşımdan alıkonulmasının önlenmesine büyük katkıda bulunacaktır.

Bu nedenle, kapıya dayanan tehlikelerin büyüklüğü, işbirlikçi oligarşinin hıyaneti karşısında gözleri dört açmak, düşünmek, bu çete tarafından her yolla kışkırtılan TKP düşmanlığını geri püskürtmek ve ortak hedefler uğruna birlikte savaşıma atılmak, her yurtseverin görevidir.

Bugünden savaşım

İkinci yanlış tutum, cuntanın işbaşına gelmesinden bu yana kimi liberal, demokrat çevrelerde egemen olan "bekle-gör"cü tutumdur. "Anayasa geçsin, sonra..." dediler. Anayasa geçti, faşist devlet aygıtı kurumlaştırıldı. "Bir seçim olsun, sonra..." dediler. Seçim bitti, sandıktan Amerikan emperyalizminin en has uşaklarından biri çıktı. Ülke toptan satışa çıkarıldı. Şimdi de "mahalli seçimleri bekleyelim" deniliyor. Eğer halkımız biraz daha beklerse, göreceği, ya acından ya da savaş ateşlerinde ölmek olacaktır. "Bekle-gör"cülük, yalnız ve yalnız emperyalizmin ve işbirlikçi oligarşinin işine yaramaktadır.

TKP, çıkarları emperyalizmle, işbirlikçi oligarşiyle çatışan herkese sesleniyor. Yarını, ülkemizi, çıkarlarımızı, varımızı-yoğumuzu kurtarmak istiyorsak, bugünden aktif savaşa atılmak gerek. Hem de birlikte.

Milliyetçilik körleştirir

Üçüncü yanlış tutum, kimi liberal, demokrat ve yurtsever çevrelerde sınıfsal gerçekleri görmezden gelmek, gelişmelere milliyetçi bir açıdan bakma alışkanlığıdır. Bu tutum, kendi çıkarlarını tüm ulusun çıkarlarıymış gibi göstermeye çalışan işbirlikçi oligarşi tarafından özellikle kışkırtılıyor.

Somutlayalım: F-16 antlaşması hazırlıkları, cunta tarafından baştan beri "ulusal savunmayı güçlendirmek, orduyu modernize etmek" kisvesi altında yürütüldü. Kimileri ABD ile iyi pazarlık edilirse, bundan ülkenin yarar sağlayabileceğini sandı, ama TKP, bu anti-ulusal projeye toptan karşı çıktı. Cuntanın ulusal çıkarları kollamak gibi bir kaygısı bulunmadığını vurguladı. Şimdi F-16 antlaşması bağlandı, ayrıntılar, büyük bir gizlilik altında tutulsa bile, ana hatlarıyla kamuoyuna sızdı. Görülen açık seçik ortadadır: Bu antlaşmayla ülkemiz, 19. yüzyıldaki sömürgelere taş çıkartacak biçimde Amerikan emperyalizmine bağlanmıştır. Ekonomisiyle, tarımıyla, dış ticaretiyle, savunmasıyla, vb... Şimdi ordu üst yönetiminin ulusal savunmanın değil, Amerikan çıkarlarının bekçisi olduğu açık ortaya çıkmıştır.

Kıbrıs'da ayrılıkçı devlet ilan edildiği ve Türkiye bunu tanıdığı zaman kabaran şovenizm dalgasına kapılanlar arasında kimi yurtsever güçler de vardı. TKP, bu gelişmenin de ABD'nin çıkarına olduğunu, atılan bu adımın, Türkiye halkına zarar getireceğini, Kıbrıs Türk'lerine de hiçbir yarar sağlamayacağını, yeni Amerikan dayatmalarına kapıyı araladığını, örneğin yakın bir gelecekte Amerikan roketlerinin Türkiye topraklarına yerleştirilmesinin gündeme gelebileceğini söyledi. "KKTC" adlı sözde "bağımsız" devletin, ABD için yeni bir askersel üs olanağı demek olduğu şimdi iyice ortaya çıkmıştır. O günlerde partimizin bu tutumunu dikkate almayanlar içinde yer alan kimileri, daha sonra, kısmen de olsa, bu gerçekleri görmeye başladı.

Başarı için

Tüm bunlardan çıkartılması gereken sonuçlar olmalıdır. Halkın çıkarlarından ayrı, soyut, tüm sınıfları birleştiren bir ulusal çıkar yoktur. Gelişmelere ya emperyalizmin ve işbirlikçi oligarşinin açısından bakılacaktır, ya da halkın ulusal çıkarları açısından. Eğer milliyetçiliğin körleştirici etkisinden kurtulunamazsa, ne kadar "bizi yutmak isteyen emperyalizme karşıyız" denilirse densin, pratikte emperyalizmin böl ve yönet politikasının kurbanı olunur.

"Megalo idea her zaman Yunanistan'ın resmi politikasıdır" diye ortaya çıkanlar, Türk-Yunan anlaşmazlığında ve Kıbrıs sorununda Amerikan parmağını görmezden gelenler, "tüm Rumlar Türk düşmanıdır" demeye getirenler, önce, "Türkiye'nin resmi politikası"nın ne olduğunu görmek ve halka göstermek zorundadır. "Türkiye'nin resmi politikası"nı kimin, hangi sınıfın belirlediğini unutmak, onun tüm Türk'lerin çıkarlarını koruduğunu sanmak, yalnızca halkın şaşırtılmasına yardımcı olmak, asıl düşmanı gözlerden kaçırmak sonucunu getirir.

Milliyetçi tutumların, antiemperyalist, demokratik savaşıma zarar vermesi, milliyetçiliğin etkisi altındaki yurtsever güçlerin Kürt halkı üzerindeki şovenist baskılara sessiz kalmasında da görülüyor. Gericiliğin "bölücü Kürtçülük" edebiyatının etkisi altında kalan bu güçler, Türkiye'da yaşayan Kürtler üzerinde 20. yüzyılın en barbarca baskı ve işkencelerinin uygulanmasına seyirci kalıyorlar. Bu tutum, yalnızca faşistleri bu soykırımı sürdürmede yüreklendirmekle kalmıyor. Ulusal demokratik güçlerin birliğini de engelliyor. Şurası açıktır ki, Türk ve Kürt, tüm ulusal demokratik güçler birleşmeden, Amerikan

▶Arkası 9. Sayfada